2223
2224
2225
2226

G. Sluisdom

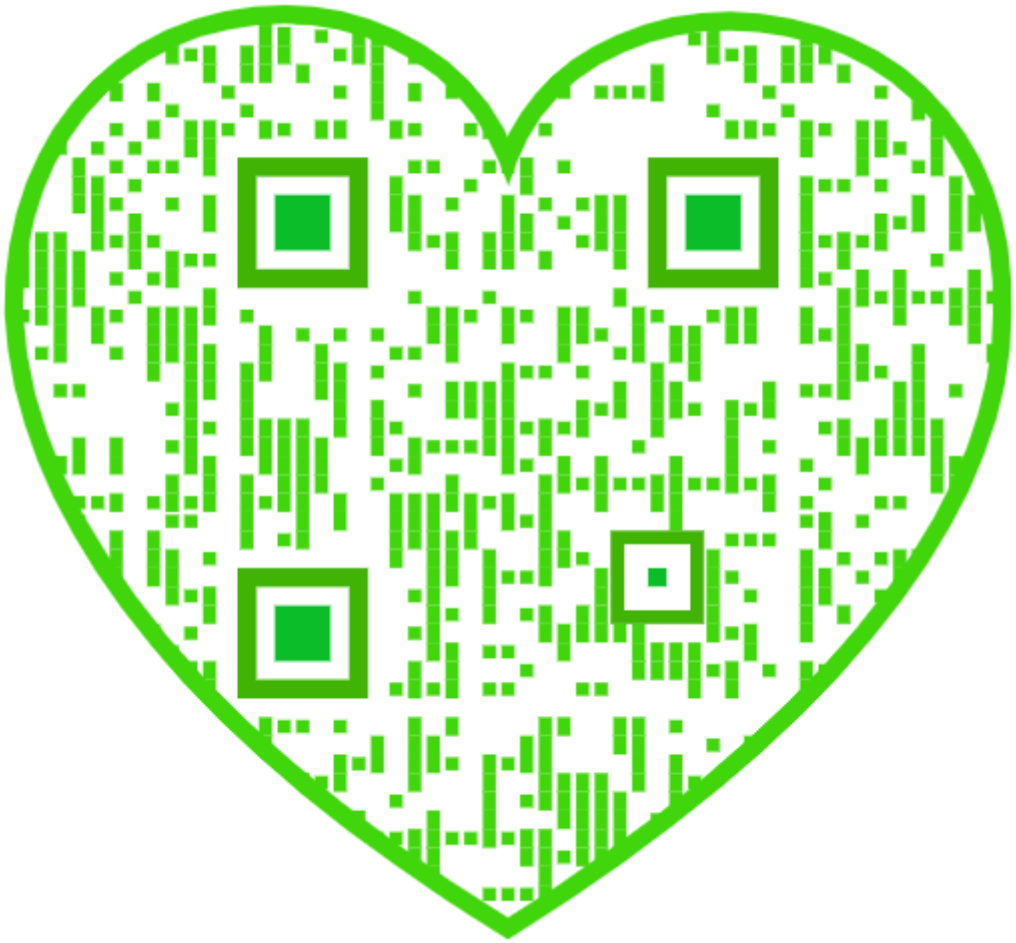

D.A.G.

2223
2224
2225
2226

G. Sluisdom

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
C. Kersten & Co

VOORWOORD

er is een kracht
die elk wezen omhelst
in windvlagen van tederheid
het koestert zielen als de rust
die van de schemering uitgaat
het is de positieve kracht in alles
die noemen wij dan god
en zo zijn wij een deel van hem
en dragen wij geboden in ons
het vechten tegen wat we als kwaad ervaren
is slechts een evolutionaire wet
wij blijven naar het goede streven
als een volwaardig wezen
genaamd mens.

glenn.

Opgedragen aan Jacob, Lieske.
Guus en mijzelf

De zwerver was weer ergens
dit keer bij vrienden op bezoek
toen zag hij eva zitten
tussen zijn vrienden
kennissen en vreemden.
Hun ogen ontmoetten elkaar
keer op keer
heel zachtjes gluurden ze
over hun drinkglazen heen
door het kijken naar elkaar
hielden ze elkaar op de been
en hoe het wel met een zwerver gaat
hij voelde zich ontkleed
via de trap vluchtte hij naar boven
want ze zaten met z'n allen
ergens in een huis benee.
Hij was toen de kinderkamer binnen gelopen
om even lekker bij de spelende kinderen te wonen
de kleinen waren de landen van hun fantasieën
te binnen gekomen
want ze waren leeuwen, tijgers,
volgels en bomen
dat alles was inderdaad bij de kinderen zo
want in het land van gedachten
is alles mogelijk
dus de fabels
worden waarheden schoon
Terwijl de zwerver plaats tussen de kinderen nam
werd er op de deur van de kinderkamer geslagen
en wie denk je dat de bezoekster was
eva de vrouw, zij zelve
haar ogen gleden de ruimte af
en rustten in de zwerver zijn blikken
hij die geen andere mogelijkheid zag
glimlachte getroffen door dit vrouwlijk schoon
waarachtig
ze had hem in zijn betere gevoelens geraakt.
eva, de vrouw die in de deuropening
van de kinderkamer was
sprak duidelijk, doordringend, maar zacht
hello vreemdeling
hier was dus je vlucht naar toe

de anderen, hierbij wees ze naar beneden,
vroegen waar je nu aan het uithangen was
en waarom keek je mij daarnet zo aan
je mag nu vragen naar mijn naam
verward had de zwerver toen gezegd
ik ontken
dat ik met mijn ogen bij jou was
en de klank van je naam
hoef ik niet te weten
juist door deze ontkenning
had hij haar bewering gestaafd
toen had hij haar er nog bij gezegd
meisje laat mij met rust
ga heen, in godsnaam.
eva had toen heel kalm geantwoord
als ik maar even mag —
dat kind te zien, dat eerst in mijn buik was
en nu met de anderen speelt
of u mij toestaat mij eigen kind te zien
had zij hem verder geplaagd
verder keek zij hem plotseling diep in de ogen
en hij haar
o vreemdeling wil jij mijn naam niet weten
voor wie jou liefheeft moet je heten.
de laatste zin die eva uitsprak
die gonsde in de zwervers hoofd
geladen als de tekst is
sprak zij het overtuigd
zo wonderlijk schoon
de tekst die kende hij
als titel van een gedichtenbundel
ze wist waarover ze sprak
dat kon de dichter weten
hij kon het in haar ogen lezen
ze was toen op de vloer gaan zitten
en daar zaten ze dan tussen speelgoed en kinderen
de angst die de zwerver gekoesterd had
veranderde bij toverslag:
hij sprak tot haar
en verwachtte antwoord
na verloop van tijd
wist hij dat zij een man had

waarmee zij jaren getrouwd
een zoon gebouwd had
ze was verder naast haar moederschap
een vrouw die graag uit boeken las
en naderhand (als hoe ze sprak)
was uit te maken dat ze een goede kennis had
de zwerver had van zichzelf verteld
dat hij een kleine dichter was
en dat hij het leven bekeek,
heel rustig en alleen
zo liepen ze achter elkaar in gevoelens
trapsgewijs
naar de diepste velden van elkaars
persoonlijkheid.
ze hadden uren met elkaar gesproken
totdat de anderen kwamen naar boven
hun werd gezegd
dat de tafel was gedekt
aan tafel keken ze elkaar
heel even en verlegen
en hoe dit verder heten moet
ze waren in elkaars ogen
ergens helemaal zoet
een tijdje later gingen ze in de voorkamer zitten
want aan tafel zagen ze het duidelijk niet zitten
de gastheer had even van te voren gemeld
dat hij z'n nieuwste platen afdraaien zou
dus daar zaten ze, daar binnen
eva's man sprak de zwerver aan
en vroeg waarmee die in het leven bezig was
de zwerver had toen geantwoord
dat hij met woorden het leven aan het vertellen was
wat doe jij dan vroeg de zwerver hem
en eva's man had toen gezegd
ik hou me bezig met bruggen bouwen
dat vind ik best
eva's man die wij nu adam noemen
vroeg verder aan de zwerver
heb jij wel eens een boekje uitgegeven
en brengt het dichten wel wat geld op
de zwerver die al drie keer uitgegeven had
zei verder dat hij niet van de bundels hun opbrengsten

leven kon,
maar ja wat kon hij anders dan te streven dit
te veranderen
ook luchtte hij zijn hart
over het gebeuren in het land
hij schold op alle denkbare politieke partijen
omdat hij vond dat hij steun nodig had
adam had hem toen bedaard
door hem te vertellen dat hij hem met het
stencillen van boeken helpen wou
adam had n.l. op het werk
de beschikking over zo een machine
er werd toen door hun beiden afgesproken
wanneer ze elkaar weer konden tegen komen
adam had hem toen gezegd
al wil je morgen
ik vind het best
de zwerver van zijn stuk gebracht
zag adam en eva toen vertrekken
hun zoon die liep voor hen
en de zwerver wist
dat hij spoedig hen
bezoeken zou
er zouden echter maanden voorbij gaan
waar hij achter de dubbeltjes aan liep
door zijn gedichtenbundels aan de man te brengen
toen was de zwerver platzak en moest weer proberen te zien
hoe hij aan wat geld kon komen
hij besloot toen bij adam en eva op bezoek te gaan
hij wist trouwens waar ze woonden
dat hadden ze hem toen verteld.
Maar eerst ging de zwerver
bij adam langs op de plaats waar die werkte
hij had zijn manuscripten meegebracht
en wilde van adam weten
wat die van de kwaliteit van het werk dacht
adam had hem toen verteld
dat zijn vrouw meer verstand van poezie had
begrijp me wel
ze zou je zeker een mening kunnen geven
hoe zij erover dacht
wat spreken we af,

morgen of de volgende dag?
de zwerver vond het goed
even kijken.....
donderdag zal ik tegen half zeven
voor een bezoekje bij jullie verblijven
daar kwam hij dan aangelopen
met zijn manuscripten in zijn tas
zo op het eerste gezicht gezien
vond hij het lekker in zo'n huis te wonen
een paar slingerplanten vulden de kamer
en wat hij van het erf zag
was naar zijn smaak behoorlijk goed en zacht
een plaats werd hem om te zitten aangeboden
wat ga je drinken werd hem gevraagd
hun zoon die keek verbaasd om
recht in het gezicht, dat van een vreemde was.
eva had toen eer je dacht
een drankje en een paar koekjes gebracht
de zwerver zei het kort en bont
dat hij dit gebaar ontzettend aardig vond
ze hebben toen gesproken
over jantje en nientje en klaasje
adam, eva en de zwerver
op die dag werd besloten
om maar een andere keer te komen
want toen de zwerver opstond om te vertrekken
had hij het nog niet gehad over zijn werken
(vreemd als ik de zwerver ken)
hij praat n.l. zelden ergens anders over.

In de ochtenduren was hij weer bij eva langs gelopen
dat was een goed tijdstip
want adam was bezig op zijn kantoor
en eva naar hij veronderstelde
kon tegen deze tijd
hem het een en ander vertellen
zo spraken ze dan over alles en nog wat
over gedichtenbundels van anderen
boeken die ze kenden
toen gebeurde het
de zwerver bracht voor haar
een paar van zijn vorige werken

ze spraken er een poosje over
de zwerver wist na een paar keer op bezoek
gekomen te zijn
dat hij zo iemand als eva nodig had
ze had n.l. een goede mening
hij kon die vaak met haar delen
en als ze dacht dat iets verkeerd was
kon zij hem aanwijzen
„daar zit een gat"
later toen de zwerver meer bij adam en eva kwam
had hij eva een keer gevraagd
om over zijn komen naar hun huis te waken
hij wist n.l. niet precies
hoeveel keren per maand hij langs mocht komen
en zolang als hij zichzelf kende
kende hij geen maat
tussen het komen en gaan

daarom eva a.u.b.
wil jij hierop voor mij toezien
jullie hebben vanzelf ook een eigen leven
en het recht om met elkaar te kunnen wonen
zoveel als jullie met elkaar willen zijn
laat mij daarom niet
met jou noch met hem

in het gedrang hierover komen
eva had hem toen verteld
je bekijkt het maar
je kan het zelf toch merken
of je gelegen komt of niet
maar als je teveel komt
geef ik je wel een wenk
adam en eva die woonden erg fijn
lekker was de voorkamer
met gemakkelijke stoelen erbij
niet duur was dat allemaal
en ergens stond er een kleine platenspeler
op een kist, een lange
een pracht van een uitvinding
die ook dienst deed als zitbank.
overal in het huis kon je eten

lekker vrij, lekker rustig,
ja, het huis was erg fijn.
hij kwam steeds meer
steeds meer op bezoek
ochtenden en avonden
en sloeg eva vooral gade
verder haar man en kind
over eva in die tijd gesproken,
dit waren de verzen die hij
uit haar schiep
ze lagen overal verspreid
in het wezenlijkste van haar ogen
zc had een hart
zo lief.

O, vrouw uit jou komt elke oorsprong van leven
uit jou komt elke levensvreugde
de schepster dat ben jij
ik zou het durven zweren
god is een zij

hij ging verder, steeds verder groef hij het beeld op,
wat in eva verborgen lag.

als je kleuren verstaat, wil ik je zeggen dat ik je min
in licht paars
lucht blauw
tropisch.

de verschillende tinten groen in de natuur
geven je wezenlijke warmte aan,
maar toch, in je veelzijdigheid, ben je beperkt als rood
omdat je een wezen bent van planeet aarde dus bruin

maar in de geest ontmoet ik je in witgeel
net als de beminlijke maan
ontmoeten zal ik je eens in de ziel

de zwerver maakte er een gewoonte van
om bij eva te gaan vroeg in de ochtend
in diep paars.
om daar te schrijven een verhaal of een roman

hij dacht misschien kan ik doorgeven aan anderen
wat mij nu overkomt
hij hield van eva
en van haar gingen positieve vibraties uit
die hij wilde verwerken
desnoods in verzen
om anderen liefde te vertellen
Adam nu, was zo'n type mens
dat niet zoveel sprak
zodat de zwerver zich steeds meer af ging vragen
hoe hij dacht.
maar elke doorbraakpoging naar zijn ziel
bleef ergens stilstaan
op een doodlopende weg
de zwerver kon hieruit opmaken
dat adam zeker niet
met zijn hart op zijn tong door de wereld liep
maar hij zou hem lostrekken uit zijn manier van zijn,
hij wilde met hem praten over
hoe hij wel dacht over het leven
of hij geloofde in een god
gewoon om een band aan te knopen
het zelfde wat hij met eva had
eva las de werken stil
en zei niet veel
de zwerver begon zich op bepaald moment

heel vreemd bij eva te voelen
hij kende de liefde zo'n beetje van buiten
en hoopte niet, dat het ook hier zijn hart gevonden had
de zwerver veranderde van schrijven
heel vaak was het eva
die in zijn gedachten verbleef
maar hij had aan zichzelf gezworen:
aan haar kom ik niet
ik wil haar liefde niet
ik zal haar dan zo schoon ik meen
mijn liefde tonen in de verzen
maar — god — ik — hoop — van — neen
dat zij aan mijn liefde
toegeeft

en mensen je weet hoe dat gaat

in onze betere gevoelens kunnen we weinig bepalen
je ziet een vrouw een man een dier of een ding
en als het je hart beroert
mag jij over zeeën gaan
misschien zelfs naar de maan
maar de indrukken, die blijven.
zolang je gevoel ze wil laten verblijven in je hart

zo was de zwerver dan in de ban
van eva
in gedachten noemde hij haar heldere ogen

door zijn werk
ging adam vaak op reis
hij moest dan weer een keer
ons binnenland in
natuurlijk maakte de zwerver hiervan gebruik
door veel meer met eva te gaan verblijven
hij dacht zonder het haar te vragen
misschien vindt ze het leuk
dat ik tijdens haar man's afwezigheid
een beetje meer aandacht aan haar besteedt
hij maakte voor zichzelf uit
dat ze geen bezwaren had
hij liep voor dit besluit
achter haar voelen aan.

gedraag je tijdens mijn afwezigheid
had adam haar gezegd
voordat hij wegging
de zwerver die erbij zat
begreep dit alles verkeerd
hij wist n.l. niet zo goed
wat adam hiermee eigenlijk bedoelde
in plaats van dat te vragen
maakte hij hiervan in zijn eigen gedachten:
daarom praat hij niet zoveel tot mij
misschien denkt hij dat ik hem uit zijn huis wil verdrijven
dat zou ik nooit kunnen doen
al zou ik dat willen
ik schiet tekort om de verantwoordelijkheid
voor eva en kind

op mijn schouders verder in het leven te dragen.
en eva die wist toch beter
tenminste zij had mij gezegd
haar man zou ze voor geen ander willen ruilen.
de zwerver, van zijn stuk gebracht,
zag vanaf dat ogenblik alles zwart in adam
de zwerver dacht toen bij zichzelf
als adam terug komt moet ik hem duidelijk zeggen
dat liefde voor mij betekent: verantwoordelijkheid
ik moet het duidelijk maken
ik kom naar het gezin
en in eva vind ik gelijknamigheid
ze heeft ook uitgegeven
een gedichtenbundel in haar puberteit
en ze houdt van lezen
vandaar dat ik haar beleef
als gelijknamigheid
een beetje van de zelfde soort
een pracht van een vrouw
en daarmee basta
ik zal het hem dan moeten zeggen
om elk verkeerd denkbeeld
uit zijn hoofd te zetten.
Dat maakt de zwerver van zijn eigen denkbeeld
dat later verkeerd bleek te zijn
omdat adam toen hij aan eva gezegd had,
pas op jezelf als ik weg ben,
het gewoon gedaan had om haar een beetje
tederheid te schenken.

de dagen van adams afwezig zijn
gebruikte de zwerver om eva en kind
naar zich toe te trekken
en verslond ze in hun omgang met elkaar
hij zat te kijken naar al hun gebaren
terwijl de gedichten vlogen uit zijn hoofd
en plaats namen op witte papieren vellen
hij schreef een aantal van zijn verzen zo:

lippen kom ik tekort
om je liefde te verklaren
want onze lichamen reiken niet verder

dan de beperktheid
van hun paradijs

in ons eindeloos tasten naar elkaar in liefde
is veel meer nodig, dan mijn man
of jouw vrouw zijn

feest in mijn leven want jij bent bij mij
nodig als lucht die ik moet inademen
jij bent voor mij een positieve kracht
die mij in liefde leven laat
fascinerend ben jij zon
beminlijk de maan
als ik weg mocht gaan
laat ik wat van mijn liefde achter

ook dit.....
als wij bij machte waren
momenten met elkaar
blijvend te vereeuwigen
dan waren we tijdloos geworden, god
nu wij niet anders kunnen leven in het stof
rest ons dit in het aardse leven
liefde te zijn
in de beperktheid van onze volmaakte
ogenblikken met elkaar

de zwerver had zich voorgenomen
om liefde aan eva te geven langs de woorden
langs de wegen der geschriften zou hij haar
zijn manier van liefhebben duidelijk proberen te maken
want hij vermeed
elke andere manier die ertoe kon leiden
de liefde anders te bedrijven
nooit zou hij haar b.v. vragen
hoe zij over zijn persoon dacht
hij wilde op geen enkele wijze
de verhouding binnen het gezin
verstoren
zo wilde hij toch van zich laten horen
zijn leven zou zijn
zijn handelen

hij zou het gezin hoe zij dat verlangden behandelen
maar niet dieper gaan tot het ontleden van personen
want hij had angst
van eva hield hij en die wilde hij behouden
tot elke prijs
en adam begon hij beter te begrijpen
naarmate hij hem ontleedde in zoverre
de mogelijkheden zich voordeden
het kind de zoon
van adam en eva
daaraan raakte de zwerver gehecht
tijdens de afwezigheid van adam

eva en de zwerver die spraken tot elkaar
terwijl hij koffie zette of zij
alles was luchtig en blij totdat de zwerver
een keer een grote behoefte had
om eva tegen zich aan te drukken
zonder erbij stil te blijven staan
wat voor gevolgen dit voor haar zou hebben
de zwerver, ergens aangestoken
begon de liefde die eva in zich had te verwoorden
terwijl hij dat deed kreeg hij het gevoel
alsof hij adam wat ontnam
door tijden die hij bij hen
kwam verblijven
adam was n.l. niet
een praterige man, de zwerver kon dus niet zien
de eventuele schade die hij aanrichtte
aan adam zijn hart
maar er was genoeg tijd
hij zou dat proberen te ontdekken
de zwerver was losgeslagen in gedichten
eva's persoonlijkheid begon hem te bezweren
hij had wel vele vrouwen lief
(en vrouwen hem, dat wist hij wel)
maar eva was anders
hij hield van haar dat kon hij duidelijk aan zichzelf zien
terwijl hij haar lichamelijk niet begeerde
maar de tijd had hij
en hij zou er wel achterkomen
wat zij wel voor hem was (en wat niet?)

de verzen die hij nu schreef
lieten hem zijn andere manuscripten verscheuren
de zwerver dacht
ik begin aan iets nieuws
hoe eva dat zou vinden
hij pakte haar op een bepaald ogenblik
en drukte haar tegen zich aan
hij wilde haar zo bedanken
voor de tederheid die zij hem vanaf zijn eerste komen
gegeven had.
eva die beter haar emoties kon bedwingen
dan de zwerver dat wel deed
maakte zich uit zijn omhelzing los
en zei rustig, niet gemeen:
wat doe jij nou
als ik zoveel van je zou houden
om toe te geven aan deze verlangens van jou
zou ik de situatie zelf moeten kiezen
niet de situatie ons
je begrijpt dat het niet eerlijk is
ten opzichte van adam
als wij hier in het geheim
elkaar aan het liefkozen zijn
— begrijp je —
ik geloof niet dat ik deze wijze
van tederheid
voor jou voel

wat kon de zwerver anders doen
dan luisteren naar haar gevoel
hoe zou hij zich kunnen verweren.....
om uit te leggen
wat hij haar werkelijk wilde zeggen
hij hield zijn mond dan maar
het zou hem maanden spijten
door haar gebaar
het werd hem toen teveel die nacht
hij ging heen en huilde de nacht in
niemand die dat hoorde
en alles zag hij weer zwart
hij voelde zich een kind
alleen zo kwetsbaar als een maagd

hij wilde haar wat geven
van wat hij aan liefde bezat
hij piekerde er dagen over
hoe?
en wat?
zonder zichzelf af te vragen

of zij wel liefde nodig had
een goede manier was het voor hem
zijn wanhoop te verdrijven
hij zou haar liefhebben binnen zijn muren
van verhalen of gedichten schrijven
liefde zou zij voor hem hebben
omdat nu eenmaal elk menselijk hart
de dorst om lief te hebben kent
of lief gehad te worden.
Weer spraken zijn gedachten zijn gevoelens uit
in verzen zo schoon, als hij haar door middel van haar ogen herkende
een grote gelijknamigheid
het gaat er hier niet om dat zij het zelfde in het
benaderen van het leven waren
maar gezamenlijk, voelde de zwerver aan,
deelden zij gevoelsmatig het zelfde doel
de emoties door het doel veroorzaakt toonden zij
vanuit hun leven. Verschillend.
ergens waren ze samen
tot in het diepste van hun wezen

ik kan het misschien anders zeggen
ik kan het misschien mooier zeggen
wezenlijk ben jij de liefde eva
en dat is mooi genoeg
laat mij dan maar op hol slaan
door mijn eigen levensritme
ik wil mijn voelen, voelen
mijn voelen moet zich maar begaan
zowaar ik liefde voel en ervaar
zowaar ik liefde zie
via jou ben ik op zoek naar het leven
meer leven
om anderen vreugde te geven, door mijn vreugde

of vreugde te tonen van anderen, moet ik geven.
wij zijn verdeeld in liefde beleven
liefde is een gezamenlijk gevoel.

De verzen sprongen als wilde paarden uit zijn gevoel,
graasden als koeien op de witte vellen papier
en vermenigvuldigden zich zoals marmotjes kleinen baren
en de zwerver zocht naar een vorm om iets terug te geven
aan datgene wat hem dierbaar was
mensen.

een mens
zo vanzelfsprekend een deel van de zin van een
bestaande vorm van
leven in de schepping
de liefde.
de liefde

de sleutel van de liefde, op deze angstaanjagende planeet
zijn schepping.
wij zijn de goden
wij zijn de liefde die wij nodig hebben
in ons
in ons ligt elke vorm. uit ons is elke vorm.

ook vluchtte de zwerver voor eva
vermeed elk kontakt met haar
waar er weer in de diepere drijfsferen in hem
zou worden gesproken
als hij geen gedichten schreef, of sprak
hield hij zich bezig
met hun zoon.
we noemen hem maar selanus in het verhaal
de naam betekent hemelbewoner
die naam past
bij een kind
(het geeft de onschuld weer
van een onbevlekt mensenleven)
een leven in de leer
van het ouder worden
waarvoor men nodig heeft
liefde uit menselijke harten

Selanus speelde in de tuin en rende achter ballen
en..... was blij
bekeek soms zijn moeder en vader van elke kant
en vroeg wel duizend vragen
WAT IS DAT?
(want hij zag een auto voorbijgaan,
een mier over de vloer kruipen of,.....
uit een boek bekeek hij dan prentjes)
de zwerver raakte in de kleine zijn wereld bevangen
de kracht die uit een kind wel komen kan
om de grote wereld en de dingen te begrijpen
deed zich aan hem voor
hij zag de kleine woordjes fabriceren
zinnen maakte selanus door woordjes aan elkaar te rijen
en binnen de zwerver ontwaakte een nieuwe wereld.
Selanus zijn ouders waren dan daar
om hem zo goed mogelijk te verklaren
de vragen, die op hem afkwamen
hun samen zijn
hun samen met elkaar bezig zijn
daar ging zo'n kracht van uit.
en aangezien de zwerver
nooit zoiets moois zo dichtbij en zo vol tot zich genomen had
maakte zijn omgeving hem een deel van haar
door wat ze in hem liet omgaan
dit was wel anders, het gezin,
dan hij meestal tegen kwam
Selanus hield van de maan
je zag hem soms ernaar wuiven
de kleine stapjes die hij maakte
gebaarden elk van zijn zo kleine leven
liefde bedreef de zwerver met zijn ogen
door naar de kleine te kijken
ook dit zou hij een vorm geven
om het aan anderen door te geven
die het niet kenden, of anders beleefden
terzijde.

geef mij het kind in mij terug
dat met modder speelde
en tussen belevenissen door
het leven

toelacht
waarlijk een beleven
een kind in liefde en genegenheid
te zien beleven
elke levenskans te geven
die in een mens aanwezig is.
geen woorden genoeg
om schoonheid aan te duiden

de kleine groeide gulzig
door hetgeen hem geleerd werd
en als je een week niet (als de zwerver)
bij hem aanwezig was
schrok je pas
om de intentie van de kleine
hoe hij het leven tot zich nam
hij kende dan
door je afwezigheid
en weder onstane aanwezigheid
wel duizenden nieuwe dingen
door zijn ervaringen kon de zwerver weten
dat selanus sneller leerde
dan de meeste kindertjes in zijn leeftijdsfeer
met selanus speelde de zwerver
en bracht hem het een en ander bij
als ze waren in de tuin
geschiedde het van

voel je de wind op je huid
dit zijn de mieren
en sommige doen pijn
luister naar de vogels, ... kijk ze daar vliegen
en dit zijn de bomen
hier heb je de bladeren
daar ..... is de lucht
zie je de wolken niet kind?

het was daarom te begrijpen
dat de zwerver veel om de kleine gaf
maar ja .....
kinderen zijn over het algemeen spontaan en geefs
en doen de geest

van mensen goed
de zwerver was misschien met hem dieper verbonden
door het totaal gevoelsbeeld
van adam, eva, selanus en zichzelve

slaap kind slaap
wikkel maar slaap
rondom al je gebaren
de nacht is reeds ver van het heden verwijderd
de ochtend genaderd
slaap kind, slaap ..... want je bent moe
heel rustig wordt straks je adem
ik zal mijn oor dan leggen op je buik
om van je hart te luisteren, het geluid.

door hun samen zijn
kwamen de volgende verzen uit eva en de zwerver
het waren niet zozeer gedichten
een geschreven beeld over het leven
als wel het leven zelf
een verbondenheid van mensen
een bepaalde vanzelfsprekendheid.

zij was een meisje, een vrouw,
een getrouwde vrouw, een moeder
een vrouw met verantwoordelijkheid voor
tenminste twee anderen
zij was een vrouw, te aanbidden door haar totaal zijn
een stil samenzijn
één adem uit één adam
dat was wat zij in hem veroorzaakte.
Wij zijn ergens samen vrouwtje
al is de wereld te veel lichaam om dit gevoel
te kunnen omvatten
te willen omvatten.

Vruchtbaar als een vrouw wel zijn kan
werd de zwerver steeds meer in het verzen,
naarmate hij bij de anderen kwam.
het gevoel ontwikkelde zich in hun samenzijn
verzen kwamen uit hem
zo vreugdevol als overweldigend groen

dat een mens zijn leven in bloeien doet.

eva
mijn lieve eva
de zon op je huid
de wind in je haar
je lichaam open
en ik mag in je wonen

god versta je naar gevoel
mens ben jij zo blij
als een mondharmonica
o, mijn verwekster van gedeelde levensvreugde
ik zal je mijn diepste mijn ook geven
want veel mensen ben ik al tegengekomen
veel spraken over liefde
in jou zie ik het wonen
daarom deze berichten
vanzelfsprekend aan jou gevend
liefde zeg ik dan weer zonder angst
in mij ben ook jij verankerd
als een vorm van vreugde, langs alle smart.

soms werd de zwerver bang, dat zij van hem vervreemdde
voor eva schreef hij dan
kijk hier ben ik, net genoeg adem voor ons beiden
kijk hier ben ik een mens ..... kijk !

om te verduidelijken zei hij:
alles verandert in het leven van nu naar straks.
van zo, naar anders, want niks is zeker in het stof
jij ook niet mijn eva, jij ook niet mijn liefde
kijk uit, anders verliezen wij het teken
dat ons toch bij elkaar laat zijn

om haar te vertellen dat hij haar gevoel
van genegenheid opving.....
mijn liefde
de kracht die alles leven laat
ontmoet ik soms in je gebaren
die mijn vermoeidheid wegstrelen
je wezen is echt tijdloos

dat niet twijfelt mij te ontvangen
de gesprekken die wij voeren
tijdloos
oog in oog
zeg me, ... wat voor een grotere zin hebben andere gebaren
al streven we op een eigen toon
achter eigen gebaren, het leven te beleven

de zwerver wist toen
dat hij van haar hield
maar nooit zou hij haar vragen
of zij dat wel deed.
(dat deed niet terzake, wat zij had en gaf
vulde zijn gevoel in een zinvolle verwachting).
Hij zou haar liefde tonen, hoe zij het wilde
als meisje, als vrouw, als moeder, als mens.

neem deze gevoelens in je mijn liefde
verslind ze in de ziel
in jouw liefde wil ik me wassen

dit soort berichten werden door de zwerver
aan eva doorgegeven

soms ben jij zo diep in mij gelegen
dat uit mij vragen zich bewegen
of jij nu een ander of mijzelf bent
volmaakt ben jij noch ik
maar met onze tekortkomingen
kunnen we best verder levend gaan
als wij naar het elkaar bewegen
naar beter streven
en daar gaat het tenslotte in dit leven om
laten wij dat niet vergeten

Ze uitten zich misschien anders in emoties
maar eva en de zwerver
waren het zelfde, ergens

Hij zou haar niet vragen of ze van hem hield.
Wat zij nodig had.
Hoe zij hem nodig had in de liefde,

Hij zou haar gevoelsmatig benaderen, door verzen,
ze moest weten hoe een ander mens wel over haar dacht,
hoe mooi ze wel was.
Ze moest weten, wat ze voor een ander kon betekenen.
Hij zou haar geven wat hij had.
Wat hij dacht dat ze nodig had.
Wat ze ermee deed, dat kon hij voor haar niet bepalen.
Dat was punt twee. We moeten geven wat wij zelf hebben.
En wat anderen wel nodig hebben.
Wat ze ermee doen, dat zijn hun mogelijkheden.
Dat is hun kracht. Dat is hun inzicht.

De zwerver realiseerde zich,
dat hij bij het gezin slechts tijdelijk was.
Een zwerver was. Het had geen zin iets te
verbreken onder hen.
Het had geen zin iets te maken wat er al was.

Het had geen zin om zichzelf te laten gelden als
een of ander potentieel dier.
(ik, ik zie de onwetendheid van de mensen
die hierover lachen)
Hij wilde voor geen cent en wil voor geen cent mensen in
hun positieve verhoudingen ten overstaan van
elkaar kwetsen.
Hij wilde ontmoeten, en zijn met mensen.
Hij zocht naar mensen, niet naar een vrouw.

Mensen ontmoet je ook in vrouwen.
Mensen ontmoet je ook in mannen.
Mensen ontmoet je ook in kinderen.

Daar gaat het om. Daar ging het om.
De angst om te schaden, was bij de zwerver
zeker niet een voorzichtigheid,
een kunstmatige voorzichtigheid,
door gebrek aan durf of ontdekkingsdrang,
maar een besef van tekort schieten
tot het opvangen van de geestelijk geplaagden.
Een tekortschieten in de konsekwenties die een
gevolg konden zijn van zijn handelen, naar die mensen toe.
De mensen of eventueel eva en het kind opvangen

met een grotere verantwoordelijkheid als die ze al
kregen van adam.

Het is een kunst, de belangrijkheid van het leven als
vorm van leven in zijn juiste proporties te zien.

Hij hield van hen om hetgeen ze voor elkaar betekenden.
eva en de zwerver
trachtten het gevoel liefde te verwoorden
beiden hadden als uitgangspunt
dat liefde uit verantwoordelijkheidsgevoel
kan worden geboren

We zijn allemaal, als mensen,
verantwoordelijk voor elkaar
— al klinkt dat misschien een beetje gek —
omdat we elkaars levensruimte uitmaken.
wij vullen en ledigen elkaar in
elk gebaar

Stel dat ik van je hield eva
dan moest ik rekening houden met adam en selanus.
Mijn persoonlijke liefde ten opzichte van jou
weegt te weinig
vergeleken met de verantwoordelijkheid
die adam al jaren met je deelt.
En aangezien ik niet van plan ben met je te blijven leven
als jij en adam eventueel uit elkaar zouden gaan
kan ik niet meer bepalen tussen jou en mij
dan ik te bepalen krijg van jou en adam
kan ik niet meer eisen dan jullie mij geven
Begrijp je eva?
Zei de zwerver dan weer

Eva antwoordde dan
ergens kan ik er wel inkomen en aanvoelen wat je
wil verduidelijken
maar wie geeft jou het recht
om aan een ander zijn verantwoordelijkheid te komen
elk mens heeft het recht om zijn eigen leven te leiden (.....)
je kan een ander wel tegemoet komen
door een gezamenlijk doel waar je met de ander naar streeft

maar je kan een ander niet beschermen
..... je kan niet voor een ander bepalen
dat hij bescherming nodig heeft
tenzij die je het niet laat blijken
maar je kan het voorkomen ..... een ander zijn leed
door hem van te voren te beschermen ..... eva.

Je vergeet de waarden zwerver .....
met welke waarden meet je .....
als je iemand beschermt
beperk je zijn ontdekkingsdrang dan niet
ontneem je hem niet zijn recht
om zelf de dingen in het leven te zien
en in waarde te beseffen
want alleen door eigen inzicht
maakt iemand zich waarden die hij
kan hanteren in het leven
Door hem te beschermen, kan je een mens zijn
eigen verantwoordelijkheid ontnemen,
ten opzichte van zichzelf.
hoe kan hij dan
als je hem dat ontneemt
de juiste waarden van verantwoordelijkheid gaan beseffen
Wie denk je wel dat je bent
om voor een ander te gaan bepalen
wat hij mag meemaken en wat niet

Omdat ik er niet in geloof, dat een ieder zijn
eigen verantwoordelijkheid kan dragen, meen ik soms
door af te wegen mijn persoonlijke of gedeelde waarden
van goed of slecht
een ander tegemoet te kunnen gaan
en hem zogenaamd
de weg te wijzen
Laat maar zwerver zei dan eva
je begrijpt er toch niet veel van

ik ken adam niet voldoende
om te weten hoe hij over ons denkt
als ..... wij van elkaar zouden houden
in het volledig besef van jij en ik als mens
samen bij elkaar

Ga het hem maar vragen zwerver
hij zou je het beste kunnen zeggen
of jij en ik
een vanzelfsprekend opgaan in elkaar
zouden zijn

de wereld vond de zwerver zo vreemd
na het voeren van zulke gesprekken
dan schreef hij wel
de verzen als.....
ja
ik ben het met je eens eva
jij en ik
zijn mensen
zo vreemd
een levend iets zo vreugdevol
onvatbaar in gedachten soms

Vaak was het zo
dat de zwerver zijn gedachten niet meer opgingen
door gesprekken die hij met eva voerde
levensopvattingen moest hij herzien
om gevoelsmatig kontakt met haar te behouden
dan schreef hii
of liet de situatie hem verwoorden .....

liefde hoe ik dat bij jullie ervaar
is noch het zachte
noch het zoete
uit goedkope beeldromannetjes verhalen
jullie branden in mijn hoofd
ik gil soms zelfs de nacht in
uit wanhoop
oude gedachten moet ik vervangen
om het beeld
dat wij van elkaar willen maken
ja jullie zijn naar waarden
wezenlijk de liefde

de realiteit van het leven liet hij niet los .....
we hebben elkaar nodig als mensen
en daarom

zeggen we dat we van elkaar houden
het is niks meer
of minder
in elk geval (schreef hij dan verder)
als jullie in mij mochten tegenkomen
wat ik in jullie weet te vinden
dan blijven in jullie leven genoeg ups over
om te vechten tegen de downs.

OPPERVLAKKIG NOEM IN JULLIE MIJN LIEFDE
MAAR DAN IN DE DIEPTE.

de zwerver werk vaak genoeg
door eva aan het wankelen gebracht
en vroeg haar op bepaald moment
eva
ik heb het gevoel
dat ik jullie meer nodig heb, dan jullie mij
is dat wel zo
eva had toen
ja ..... gezegd
„Dat wil ik niet
Dan ga ik weg"
had de 'zwerver naar buiten gespuwd.
Je moet maar doen wat je niet kan laten
had eva toen weer aan hem verteld
Maar ergens voelde hij diep, dat zij hem ook nodig had
nooit zou hij haar willen vragen
dit te bevestigen in tekst of uitleg
Hij zou in „jullie blijven praten".
kwaad liep hij weg
de zwerver zelf
was in zijn trots geveld
ze hebben me toch niet nodig
en ik hen wel
terwijl hij het
minstens wederkerig wilde
of zij, hem
Misschien dat ze bedoelde
Dat zij hem niet nodig had als gezin
maar dan wel als persoon
Dat kon hij niet, dat kon hij niet overzien

Tenzij hij wist, hoe adam hierover dacht
Hij had hem nu,
een hoop te vragen

de verzen bleven in die tussentijd
niet uit
en hoe het tussen mensen in wat zij liefde noemen gaat
het bloeit of sterft
het bloeit of sterft totaal
want liefde is nu iets
het kan alleen in harmonie
leven en beleven

langs al eva's gebaren en de zijne
schreef hij in een mengeling van liefde, wanhoop en pijn

zigzaggen met woorden
mijn leven staat op bevel
te lopen
in jouw hemel en hel

later .....
mijn liefde
wat zijn we achter al deze woorden
achter al deze gebaren
dan een doodse stilte om eenstemmigheid
een onuitgesproken gil
om eenstemmigheid
van leef me
ik wil voor je betekenen

een kind om te voeden
en over te waken
ergens kwam het besef in de zwerver op
dat geluk leren leven is
het leven leren liefhebben is
zelfs buiten het eigen lichaam om
dit alles in het diepste van onze drijfsferen verankerd
in ons wezen

hij wist dit niet eerder

tot dat hij eva
als zijn liefde aksepteerde
ze waren toch ergens samen .....
eender in het streven
eender in het gekozen lot

de tijd brak aan
adam zou uit het bos wederkeren

een tijdje na de komst van adam
trok de zwerver zijn bewuste schoenen aan
om de rest van het verhaal af te maken
van adam zou hij willen weten
hoe hij over bepaalde zaken dacht in het leven
hij sloeg hem steeds oplettender gade
om te kijken waarmee die bezig was
de zwerver wilde kontakt.....
adam had dit een weinig door
en maakte genoeg ruimte open hiervoor
de zwerver begon over uiterlijke dingen te spreken
over het weer, voetbal, en politiek .....
de zwerver die weinig over deze zaken wist
las kranten en luisterde naar de radio
adam zou hij wel eens bereiken

ze gingen soms naar voetbal
ze dronken samen een biertje
zodoende kwamen zij naar elkaar
en vertrouwden
elkaar eventueel hun drijfsferen toe

de zwerver sloeg hem gade met selanus
de ruimte tussen adam en de zwerver werd groter
en opende steeds meer mogelijkheden voor begrip
adam speelde vaak met selanus
langzaam maar zeker kwam de zwerver erachter
adam was iemand
van kleine gebaartjes
als wat hij liet blijken.
Selanus werd door hem in bad gestopt
voor hij de kranten 's avonds las
of na het luisteren van het nieuws

de stille man
met zijn stille gebaren
ontpopte zich naarmate de zwerver hem begreep
als iemand met weinig woorden
heel simpel
met een vaste mening
in zijn levensovertuigingen
doordacht
hij had ze allemaal op een rijtje
in zijn hersenen uitgestald
en als je maar iets beweerde
haalde hij zo een vorm naar boven om
zich te verweren
of een mening met je delen

steeds duidelijker werd het de zwerver
dat mensen niet hoeven te verschillen door hun beroepen
maar zich gewoon moeten open stellen
om de levensvatbaarheid
van anderen te bekijken
het is n.l. heel belangrijk dat verwachtingen
die wij koesteren ten opzichte van anderen
te verwachten zijn
vanuit hun gegeven situatie,
en niet dat wij die waarden gaan verwachten
die buiten de grenzen van de anderen liggen
(van wie wij wat verlangen)

adam werkte anders
en hard
een man van feiten, (wetenschap)
tenminste in zijn werk.
hij moet voor het gezin zorgen
dus ook beetje les in de middag
geen plicht
maar een beetje uit zijn geloof
in een gemeenschap
en als je zo bezig bent
dan blijft er niet zoveel tijd over in een dag
om intens en gevoelsmatig
een ieder die je tegen komt
persoonlijk in overgave te benaderen

een mens
is toch ook maar een mens
als hij niet buiten zijn
kapaciteiten kan.
een man van kleine gebaren naar anderen toe
en ontspannende bezigheden
die wel over de dingen om zich heen nadacht
maar niet zoveel tijd had
om zich erin te uiten
ten opzichte van anderen
die een beetje buiten zijn leven stonden
naast de verantwoordelijkheid voor zijn werk en gezin
maar als hij zin had
en men hem gunstig benaderde
liet hij zich
over het een en ander wel uit
net alsof zijn tekst
afhankelijk was
van een sjekkie dat hij altijd draaide
verslaafd als hij aan het roken was
als hij dan aan het praten was
vulden zijn gedachten de zwerver zijn ruimten
om te begrijpen

waarover hij, adam, wel sprak
de zwerver kreeg vaak het gevoel
dat over hetgeen waarover adam sprak
wel duizenden keren door de spreker nagedacht was
voor hij het in het openbaar bracht
het was dan moeilijk hem vast te zetten
hij sprak meestal vanuit wetenschappelijke feiten
en aangezien de zwerver
een man langs de meer gevoelsmatige
uiting van zijn tekst was
liepen ze elkaar (een beetje vaak) mis.
Bepaalde gevoelservaringen, moest je zelf
meegemaakt hebben
of je moet je er wel voor kunnen open stellen
om je een emotie voor te stellen.
Om een ander zijn beleven te kunnen beleven.
De wereld van de wetenschap is meestal veiliger
voor de doorsnee mens.

Aangezien die wereld op feiten gebaseerd is,
van algemene geaksepteerde uiterlijke waarden.
gemeenschappelijke uiterlijke waarden.
Maar het gevoelsmatige van ons mensen is voor
een groot deel ook een eigen beleven,
meer dan wat een maatschappij of samenleving van
ons verwacht.
Wij kunnen er niet van uitgaan dat alleen de dingen
die ons tastbaar gemaakt worden door de wetenschap,
onze totale realiteit vormen.

Het is daarom te begrijpen dat de zwerver adam vaak
te nuchter vond.
Adam de zwerver maar dromerig, zweverig ongekontroleerd
maar ja
in grote lijnen waren ze het met elkaar eens
meestal verschillend in de benadering van het doel
waarover ze spraken
al met al
was adam een mens genoeg
die zich van andere mensen (over het algemeen)
kon onderscheiden .....
de zwerver kon een beetje opmaken .....
een mening vormen over adam zijn persoonlijke kijk
adam was niet het loopse dier
achter vrouwen hun dijen
al is het zeker niet
dat eva de weg, de waarheid en het leven,
voor hem betekende
maar ja (dat meen ik dat hij denkt)
een vrouw moet niet alleen zijn een vagina
maar ook een kameraad,
een mens die ie kan vullen als je leegloopt
adam.
adam is een man, van kleine belangrijke dingen.

de zwerver en adam
die spraken soms van .....
je mag zeggen wat je wil,
voor mij blijft een mens een egoistisch beest,
dat er alleen maar op uit is om zijn eigen behoeften
te bevredigen. Dat is onjuist adam.

De mens is geen egoistisch dier.
De waarden die wij nastreven, en wel de stoffelijke,
kunnen wij meestal alleen door ons egoisme verkrijgen.
Het is ons levensdoel, dat ons egoisme bepaald.
Niet dat wij egoistisch zijn bedoeld.
Naarmate men zijn geestelijke wereld gaat ontdekken
wordt de persoonlijke drang naar bevrediging
een ander streven.
Leven en laten leven, een vanzelfsprekendheid,
van naastenliefde
Je moet het volgens mij gewoon zo bekijken zwerver
kon adam wel eens zeggen
een mens, dat is een egoistisch beest
of hij zichzelf en alleen maar zichzelf bevredigt
of dat hij zichzelf bevredigt,
door anderen te bevredigen

kan het niet zo zijn dat je nog een mogelijkheid hebt
dat een mens een ander of anderen kan bevredigen
zonder zelf bevredigd te worden, en anderen bevredigen
omdat het voor de mensheid dan goed is voor zijn evolutie.
Er zijn volgens mij wel genoeg mensen,
die in hun dagelijks doen en laten
niet de intentie hebben om zelf voordeel uit bepaalde
levenstoestanden te hebben, maar toch de ander bijstaan.
Mensen voor wie het leven niet alleen een mooie
theorie inhoudt maar ook een levenswijze.
Als je bij wijze van spreken gaat vragen aan
een aantal mensen, of zij oorlog zinvol vinden
zeggen ze nee. Maar het zijn dan de zelfde mensen die
die oorlog niet alleen in de hand werken, maar ook strijden.
Je hebt ook anderen, die oorlog zinloos vinden en
geen oorlog voeren. Je vraagt je misschien wel af,
wat voor zin het heeft om goed te doen en
te zijn voor elkaar?
Zonder er een god bij te halen kunnen wij gewoon zeggen,
dat het zinvol voor de ander blijkt te zijn.
Je ziet hem er beter van worden.
Is het dan niet mogelijk om een andere wat te geven,
al heb jij het zelf nodig;
wat hem betere kansen kan geven dan jij kan hebben,
of wel mag verwachten.

Het gevoel van iets doen voor de ander,
daar kunnen wij niet aankomen.
Het is een gevolg van de evolutie die zich binnen
ons mensen voltrekt.
Adam dacht vaak over dit soort zaken anders,.....
of benaderde het anders,
anders, ... of benaderde het anders,
maar bij de schrijver kwam dat dan over,
als een verschil van tekst.
tussen een sjekkie rollen door
een man van kleine gebaren, adam
adam
een man met een trage gang
(net alsof zijn passen de ruimte
aftastten in de wegen
gelegen
in zijn wandeling)
adam en eva
adam en eva
hadden vaak ook wat
maar dit moet je meer zo zien lezer,
deze meningsverschillen in hun betrekkelijkheid
een keertje vielen ze over een pollepel
de ene beweerde dat het een soeplepel was
de ander: een pol-lepel.
dan kwam het bedrijf
waarin men elkaar
van zijn gelijk wilde overtuigen
maar niemand zou voor de ander wijken
tenzij het door een woordenboek of zo te bewijzen was

ze waren heel positief met elkaar bezig
en nog intens
en dat nog na tien jaar.

later schreef de zwerver
rondom het gezin
zwermt een gevoel van stilte
de rust die ze overbrengen
kan alleen maar geestelijke verbondenheid betekenen
nu kan men dus beter begrijpen
waarom de zwerver

bij mensen als zij wil
en moet verblijven.
steeds duidelijker werd de zwerver zich bewust
van het gezin
ze waren als het ware
een zeepbel
ondoordringbaar als een koepel
een eenheid.

maar niet dat ze zich van de rest afsloten
niet dat ze zich afsluiten van de rest
ze waren als mensen gevormd door hun leven
ze zijn als mensen in het leven een elkaar vullen en ledigen
ze waren door hun streven in liefde ontstaan
door hun streven ontstaan wij in liefde
ze hadden zichzelf geschapen tot een hechte band
ze scheppen zichzelf en zijn nu samen een dieper bestaan
een zinvoller leven en streven maar en streven maar
heel wezenlijk zijn ze
op dezelfde plaats
omdat willen geven
leven steeds zinvoller laat leven
(ik blijf erbij dit te ervaren is zo mooi en zacht)

terzijde.
wel op in mij verbreek mijn ego
maak jij en mij tot ons
vraag mij alles wat ik heb en ik zal geven
wat je bevatten kan
dus wat je als liefde kan nemen

een spelend blad
ben ik
dat de grond
al dwarrelend in je vindt

ik mijn liefde
ik streef ook te leven
op zoek, op zoek naar het licht
een geestelijke evenwicht

NAWOORD

eigenlijk zijn we net als woorden mijn geliefden
en wat zijn woorden anders dan gevoelens

belichaamd.
we geven een gevoel een bepaalde naam
en klinken het uit in klanken.
we zijn eigenlijk alleen maar een ziel
mijn geliefden
alleen dragen wij het in iets als een lichaam
ja, zo dragen wij onze zielen in dit aards klimaat
en hebben een stoflichaam om in het stof te
kunnen vertoeven.

tot wij ons lichaam in het stof
als stof achterlaten
als stoffelijk leed in het stoffelijk aards bestaan

dan stijgen wij op
in de geest
onze zielen gaan dan verder
dan wij met onze beperkte aardse waarde kunnen omvatten

de ziel van het lichaam ontdaan
gaat veel verder dan ons beperkt gevoel en verstand
vaarwel.
god geeft een ieder
kruis naar kracht.

NAGEKOMEN BERICHT

adam en eva
verwachten een kind
samen met de zwerver
hopen zij een meisje.

Dit boekje gaat over een vrouw, een man, en nog een man en een kind
Dit boekje gaat over vier mensen in een ergens gezamenlijk gedeelde situatie

de schrijver. mei 1975